

Mgr. Luc VAN LOOY *Bisschop van Gent*

Op 12 april verschijnt bij Halewijn *Netwerker van God voor de mensen. Gesprekken met mgr. Luc Van Looy*. Daarin getuigt de salesiaan van Don Bosco, die na zijn vijfenzeventigste verjaardag op vraag van paus Franciscus nog twee jaar op post blijft als bisschop van Gent, over hoe God te werk gaat in een mensenleven.

‘Schijnbare tegenslagen bleken steeds weer een godsgeschenk’

Christof BOUWERAERTS

Terwijl mgr. Luc VAN LOOY met accordeon poseert voor de foto, wachten we rustig in zijn kantoor in het bisschopshuis in Gent. Al snel valt ons oog op een grote foto bij de deur. Hartelijk lachend schudden paus Franciscus en mgr. VAN LOOY elkaar de hand. „Ik was blij dat hij zich onlangs niet te veel voelde om naar een arbeiderstoilet te gaan”, zegt de bisschop van Gent. „Hij wil af van het klerikalisme. Ik ook. En we voelen dat aan van elkaar.”

–Als schooljongen werd u door de jezuïeten naar de salesianen gestuurd, omdat u een speelvogel was. Koesterde u de speelvogel in uzelf in uw latere leven?

In het derde jaar middelbaar had ik een herexamen. De jezuïeten van het college in Turnhout stelden mijn vader voor me op internaat te sturen. Dan zou ik wel beter presteren. Toen we een kijkje gingen nemen bij de salesianen in Hechtel, werden we, veeleer toevallig, rondgeleid door de sympathiekste salesiaan in huis. Het zat meteen goed. Wat begon als een schijnbare tegenslag of mislukking, bleek uiteindelijk het begin van een doorbraak. Een jaar later was ik de eerste in wiskunde.

–Een doorbraak die uiteindelijk leidde tot uw intrede bij de salesianen?

Toen ik afstudeerde, was intreden voor mij de meest vanzelfsprekende zaak van de wereld. Kijk, had ik toen geen herexamen gehad bij de jezuïeten, was ik misschien nooit salesiaan geworden. Zo werkt God in een mensenleven. Eigenlijk had ik dat als titel willen nemen voor mijn boek. Van meet af aan maakte ik immers duidelijk dat het boek geen biografie mocht worden. Natuurlijk zit het vol biografische gegevens, maar ze willen enkel aantonen hoe God met een mens op weg gaat. In mijn leven maakte ik zo vaak mee dat God me onverwachts iets in de schoot wierp. Wanneer ik er nu op terugkijk, kan ik enkel maar nederig worden, ja zelfs beschaamd, om zo veel cadeaus. Toch ben ik niet beschaamd om dit boek te publiceren. Het gaat niet over mij, maar over God.

–Wanneer was u als salesiaan het meest in uw element?

Als missionaris in Zuid-Korea. Toen kenden de mensen mij als de priester met zijn

Mgr. Van Looy: „In Korea vrolijkte ik met mijn accordeon de middagpauze op in scholen en fabrieken.” © Kristof Ghyselinck

accordeon. Ik speelde soms tot tien uur per dag. Ik was onafgebroken onderweg met dat instrument om in scholen en fabrieken de middagpauze op te vrolijken.

In Korea bouwde ik ook samen met een juffrouw een vormingscentrum uit voor scholieren. Ze kwamen ernaartoe voor re-collecties.

„Teams van toegewijde leken kunnen parochie mee besturen”

Dat vormingscentrum uitbouwen, gebeurde overigens toen al in samenwerking met het bisdom. Eigenlijk werkte ik als religieus altijd in een diocesaan kader. Bisdommen en religieuze gemeenschappen mogen geen eilanden zijn, vind ik. Dat was voorheen wellicht te vaak het geval. Daaruit trok ik lessen. Als bisschop streef ik steeds naar eenheid in de diverse geledingen van de Kerk.

–In 2004 werd u bisschop van Gent. Had u dat verwacht?

Dat was opnieuw een teken van Gods stille leiding. Ik was vicaris-generaal in ons generale huis in Rome, de tweede man in de congregatie. Toen we op zoek moesten naar een nieuwe overste hing het in de lucht dat ik het zou worden. Door een stom ongeval miste ik echter een groot deel van het kapittel dat de nieuwe overste zou verkiezen. Daardoor werd ik geen overste. Was dat ongeval me niet overkomen, ik zou geen bisschop zijn geworden.

–Werkt uw salesiaanse spiritualiteit door in bisschopsambt?

Ik had nooit de bedoeling om als bisschop Don Bosco bewust te promoten. Toch zeggen mensen me vaak dat ze merken dat ik salesiaan ben. In elk geval vind ik het ontzettend belangrijk gewoon onder de mensen te zijn. Luisterend, niet oordelend. Ik voel me thuis tussen het volk.

–In uw bisdom wordt werk gemaakt van nieuwe parochies. Van welke Kerk droomt u?

Van een Kerk die zich godsvolk noemt en waarin eenieder, gewijd of niet, vanuit zijn of haar geloofservaring een taak opneemt. Allereerst zijn we gedoopten en de inzet van iedere gelovige is gelijkwaardig. Zeker, leken en priesters hebben ieder een eigen taak en je hebt steeds een coördinator nodig. Een parochie hoeft echter niet door een priester alleen bestuurd te worden, wel door een team waarin ook leken verantwoordelijkheid nemen. Daaraan wil ik nog anderhalf jaar mee bouwen.

–En wat komt daarna?

Als mijn opvolger dat goed vindt, zou ik graag in Gent blijven en er meewerken in de parochiepastoraal. Maar als men me iets anders vraagt, kan ik het loslaten.

Alle bestelgegevens voor *Netwerker van God voor de mensen. Gesprekken met mgr. Luc Van Looy* plus een bestelbon vindt u op bladzijde 15.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be